

INHALE DELIRIUM EXHALE

MIET WARLOP

Prachtig. En nu?

Elie Agniel

Gezien op 18 mei 2025
Hallen van Schaarbeek, Brussel (in
kader van Kunstenfestivaldesarts)

In Miet Warlops nieuwste werk 'INHALE DELIRIUM EXHALE' laat ze zes kilometer kasjmier en zijden doeken over de scène dwarrelen in een uur durend spektakel. De veelheid aan stof en aan beelden zijn prachtig en onverwacht maar houdt je als toeschouwer toch op afstand. Waar draait het nu eigenlijk om? Geen delirium, wel bewondering.

23 MEI 2025

Het beginbeeld oogt beloftevol. De spanning in de zaal is te snijden. Zwarte leegte op de vloer. De laag hangende trekken tonen grote rollen doek in verschillende kleuren. De gordijnen van de grote zaal van de Hallen van Schaarbeek, waar INHALE DELIRIUM EXHALE in première gaat, sluiten gelijktijdig. Twee dansers in het zwart komen op. Hun handen zijn gegoten in gips. Ze klappen als bij een kinderspelletje in elkaars handen, terwijl de handen beetje bij beetje afbrokkelen. In de vloer zitten contactmicrofoons, waardoor elke aanraking en elk vallend stukje gips een schokgolf veroorzaakt in de zaal. Ondertussen stijgen de trekken tot hoog in de ruimte.

Wanneer hun handen volledig afgebrokkeld zijn, valt een lichtblauw zijden doek als een enorme banier naar beneden. De zaal trilt wanneer het doek langs achter met een luchtdrukgeweer wordt beschoten. De schokgolven komen eerst nog traag op gang. Zoals een steen rimpels in een stille plas water veroorzaakt, golft het hele doek. Hoe sneller de schoten komen, het minder je nog de gradaties van impact van elkaar kan scheiden. Elke herinnering aan het oorspronkelijk stille vlak verdwijnt, tot het doek volledig van de trekken dwarrelt. Een hoopje performers verdwijnen onder het doek en laten het als een wilde wolk over het podium tuimelen. Wanneer ze het doek als een laken uit de was opvouwen, valt pas op hoe gigantisch de zaal, de stof en het opzet van dit stuk is.

De beelden uit 'INHALE DELIRIUM EXHALE' zijn immers indrukwekkend. Dat is dan ook Miet Warlops grootste kracht, en de reden waarom ze geselecteerd werd om een performance te maken voor het Belgisch Paviljoen op de Biënnale van Venetië in 2026. Non-stop dwarrelt er stof door de lucht, in de lucht of over de grond. In het meest rustige deel van de voorstelling verdwijnt en verschijnt

een performer onder een zee van lichtblauw doek. Het herinnert aan Botticelli's venus maar roept ook andere referenties op. Nieuw is de truc met de doeken niet, Fieldworks deed het al eerder en ook Anna Teresa De Keersmaeker en Radouan Mriziga vorig jaar op hetzelfde festival. En toch blijft het een machtig beeld, de lichtheid van het doek dat in de lucht een monolithisch object wordt.

De performers draaien de hele tijd mee als tandwielen in een grotere machinerie. Op momenten stroomt er zo veel doek uit de trekken dat de stof wel een waterval lijkt. Het getik van de trekken verandert in een ritmische beat in een boeiende score van DEEWEE (*aka* Dewaele Brothers, de mannen achter Soulwax). Twee performers trekken lange lappen stof op de trappen van de tribunes terwijl de andere uiteinden aan een machine wordt gevoed die ze op een rubberen rol draait. Aan een van de twee kanten ontstaat zo onbedoeld een knoop. Dit gestuntel doet een eerste twijfel ontstaan. Dat er technische mankementen zijn op een première is geen ramp, dat maakt theater net spannend. Maar de eerste scheurtjes in het spel vormen zich, de flow van de voorstelling stokt. Het zijn mooie kunstjes, maar waar draait het nu eigenlijk om?

Misschien verwijzen de zes kilometer stof voor de voorstelling wel naar het leger zijderupsen en kasjmiergeiten dat voor dit delirium moest sneuvelen?

Wat de voorstelling moet betekenen, wordt alvast niet duidelijker in het programmablaadje. Daar laat schrijver Jeroen Olyslaegers optekenen dat de zijden stof het hoofd voorstellen en verwijzen naar de vliezen die onze schedel van ons brein scheidt. De voorstelling zou moeten verwijzen naar de dood, vernieling, chaos en ons verlangen naar mentale hygiëne. Het kasjmier moet dan weer de huid voorstellen, die staat voor herinneringen, het onafwendbare van de dood en onderhuidse emoties. Beiden stukken stof dwarrelen anders en hebben zeker een licht andere schijn, maar door de massa aan stoffen is het te moeilijk om ze echt uit elkaar te houden. Voor wie de ene mentale hygiëne moet uitlokken en de andere onderhuidse emoties moet losweken is een mysterie. Dat ze beiden chaos op podium veroorzaken dan weer wel. Misschien verwijzen de zes kilometer stof voor de voorstelling wel naar het leger zijderupsen en kasjmiergeiten dat voor dit delirium moest sneuvelen?

De titel suggereert een andere mogelijke lezing: een van het theater als een plek waar je tussen de drukte van het leven een parallelle, uitzinnige wereld kan beleven door op een uur tijd een totale overdaad aan prikkels opvoeren. Naar het einde van de voorstelling neemt de intensiteit van de chaos toe. Vijf rollen vallen uit de lucht en worden ontrold over de vloer. De performers voeren elk op een strook een soort zonnegroet uit, begeleid door een licht energiek sportliedje (waarmee Warlop verwijst naar haar eerdere stukken als 'One Song'). Telkens wanneer ze aan het einde van hun routine komen, schreeuwen ze het uit en valt er een rubberen rol gevaarlijk uit de trekken. Twee luchtdrukanonnen voegen extra druk toe door lange stukken stof de ruimte in te schieten, een waterkanon spuit de hopen stof nat.

Het is opnieuw scenografisch straf. Maar ook hier voelt de afstand tot de vrolijke chaos op het podium te groot. De gigantische hoeveelheid stof vormt telkens weer beelden die je met minder niet kan bereiken. Maar dat heeft ook een keerzijde. Het stuk haalt zo goed als al zijn kracht uit kwantiteit zonder dat er

een helder verhaal duidelijk wordt. Een kwantiteit aan beelden, intensiteit en prikkel en aan stoffen geen gebrek. Maar ergens speelt de vraag in je hoofd of zes kilometer doek wel verantwoord en nodig is om de staat van de wereld vandaag te bevragen. Door de schaal en overdaad raak je als toeschouwers niet mee in een delirium. Je blijft bewonderend, afstandelijk kijken naar wat er zich voor je ontvouwt, maar dan zonder heldere ontknoping. Prachtig. En nu?